

Arrest

nr. 282 270 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Terninckstraat 13 / C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. L. S. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 februari 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische stiefvader.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 juli 2022 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 1 augustus 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.02.2022 werd ingediend door:

Naam: M.(…) J.(…)

Voorna(a)m(en): A.(…)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische stiefvader, de genaamde A.(…) P.(…) L.(…) O.(…) (RR: (…)) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd er een aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2020 (aanslagjaar 2021) p3/5, 4/5 en 5/5 voorgelegd. Met dit document wenst de referentiepersoon vermoedelijk aan te tonen dat hij bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit. Het aanslagbiljet gaat te ver in de tijd terug om ervan te kunnen getuigen dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent.

Voor zover de referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt, dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. Met betrekking tot het verleden en dus om stabiliteit van de bestaansmiddelen te kunnen vaststellen is het voorgelegde aanslagbiljet van de personenbelasting van de referentiepersoon wel relevant (zoals voorgelegd). Echter, om de huidige bestaansmiddelen aan te tonen dient daar het meest recente fiscale attest betreffende de sociale bijdragen van het afgelopen jaar en de meest recente factuur van de huidige sociale bijdragen aan te worden toegevoegd. Dit zou, bij benadering, een indicatie kunnen geven van de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Een andere mogelijkheid is om te bewijzen hoeveel geld werd overgeschreven en met welke regelmaat van de bedrijfsrekening op de persoonlijke rekening van de referentiepersoon gedurende de laatste zes maanden voorafgaandelijk aan de aanvraag, alsook aan te tonen hoeveel bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen verschuldigd zijn voor diezelfde periode.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van art. 40ter kan daarom niet gebeuren.

Wat betreft de behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het A.I. van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt in haar synthesememorie het volgende:

"In haar enig middel heeft verzoekster eerst de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) in ogenschouwing genomen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onrevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).

Vervolgens heeft verzoekster deze beginselen getoetst aan haar eigen situatie.

Verzoekster heeft op 02.02.2022 de aanvraag tot gezinshereniging ingediend en heeft op 01.03.2022 een bijlage 19ter heeft ontvangen waarin wordt meegedeeld dat verzoekster binnen de drie maanden, ten laatste op 01.06.2022, de volgende documenten diende over te leggen: bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg; bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden.

Verwerende partij (of iemand van de gemeente) heeft nooit aan verzoekster en/of haar stiefvader (de referentiepersoon) meegedeeld welke documenten exact moesten worden overgemaakt als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De stiefvader van verzoekster heeft als bewijs van zijn bestaansmiddelen het aanslagbiljet in de personenbelasting AJ2021/INK2020 overgemaakt.

Aan verzoekster en/of haar stiefvader werd nooit meegedeeld dat er nog bijkomende documenten moesten worden bezorgd.

Integendeel: het Loket stad Antwerpen - migratie verblijfsaanvragen, heeft per e-mail dd. 09.06.2022 meegedeeld dat de verblijfsaanvraag van verzoekster volledig was en dat verzoekster nog extra bewijzen "voldoende en regelmatige bestaansmiddelen ouder" kon opsturen tot 02.08.2022, doch met de uitdrukkelijke vermelding dat niet verplicht was (stuk 4).

Pas in de bestreden beslissing dd. 29.07.2022 tot weigering van de gezinshereniging heeft verzoekster kennis genomen van welke documenten zij exact moest overmaken ter bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verzoekster is hierdoor terecht gegriefd, want, indien verzoekster en/of haar stiefvader/de referentiepersoon hiervan op de hoogte zou zijn gebracht voordat verwerende partij de beslissing tot weigering van de gezinshereniging zou hebben genomen, dan had verzoekster deze documenten gewoon aan het dossier kunnen toevoegen. In plaats van de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren had verwerende partij eerst de kans kunnen geven aan verzoekster en/of haar vader/referentiepersoon om het dossier aan te vullen. Dit geldt des te meer aangezien het Loket Migratie van de Stad Antwerpen per e-mail dd. 09.06.2022 nog aan verzoekster heeft meegedeeld dat de verblijfsaanvraag van verzoekster volledig was en dat verzoekster nog extra bewijzen "voldoende en regelmatige bestaansmiddelen ouder" kon opsturen tot 02.08.2022, doch met de uitdrukkelijke vermelding dat niet verplicht is.

Volgens verzoekster is verwerende partij hier onzorgvuldig geweest en heeft verwerende partij duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Een zorgvuldige overheid had aan verzoekster kunnen meedelen dat er nog extra documenten aangaande de bestaansmiddelen van de stiefvader/referentiepersoon moesten worden overgemaakt.

Verwerende partij had evengoed kunnen wachten tot na 02.08.2022 om een beslissing te nemen en dat verwerende partij had kunnen meedelen welke documenten exact nog aan het dossier moesten worden toegevoegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen. Integendeel: er werd aan verzoekster meegedeeld dat haar dossier volledig was, dat zij nog extra informatie kan toevoegen (maar niet verplicht) tot 02.08.2022. In plaats daarvan neemt verwerende partij op 29.07.2022 al een weigeringsbeslissing waarin dan pas wordt meegedeeld welke documenten verzoekster exact moet voorleggen om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen.

Volgens verzoekster heeft verwerende partij ook het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Verwerende partij is volgens verzoekster onredelijk geweest om niet aan verzoekster mee te delen dat er nog extra documenten aangaande de bestaansmiddelen van de stiefvader/referentiepersoon moesten worden overgemaakt, alvorens een beslissing over de aanvraag tot gezinshereniging te nemen

Verwerende partij had kunnen wachten om een beslissing te nemen en eerst kunnen meedelen welke documenten exact nog aan het dossier moesten worden toegevoegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen.

Integendeel: er wordt aan verzoekster meegedeeld dat haar dossier volledig is, dat zij nog extra informatie kan toevoegen (maar niet verplicht) tot 02.08.2022.

De bestreden beslissing van verwerende partij is hierdoor onredelijk: de aanvraag van de gezinshereniging werd geweigerd onvoldoende documenten zou zijn voorgelegd waaruit verwerende partij de recente bestaansmiddelen van de stiefvader/referentiepersoon kan afleiden, terwijl verwerende partij evengoed aan verzoekster had kunnen meedelen welke documenten hiervoor exact moesten worden voorgelegd, dat verwerende partij minstens aan verzoekster had kunnen meedelen dat dergelijke documenten nog ontbraken en dat zodoende aan verzoekster de kans werd geboden om haar dossier alsnog te vervolledigen.

Met betrekking tot de nota van verwerende partij wenst verzoekster het volgende op te merken:

Verwerende partij schrijft in zijn nota dat verzoekster meent dat verwerende partij verplicht is om eventuele ontbrekende stukken op te vragen.

Verzoekster heeft dit niet zo geschreven: verzoekster is vooral gegriefd dat de administratie letterlijk heeft meegedeeld dat het dossier van verzoekster volledig was, en dat verzoekster nog extra informatie kon toevoegen, maar hier niet toe verplicht was. Het is dan ook zeer spijtig dat pas in de weigeringsbeslissing concreet wordt meegedeeld aan de hand van welke documenten de bestaansmiddelen van de vader van verzoekster kunnen worden aangetoond.

Dat het enig middel van verzoekster ernstig en gegrond is."

Als bijlagen bij haar gedinginleidend verzoekschrift had verzoekster een aanslagbiljet van de belastingen van haar echtgenoot van 15 september 2021 (inkomstenjaar 2020) gevoegd en een mailbericht van het loket migratie van de stad Antwerpen van 9 juni 2022 (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 6).

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet

denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. Verzoekster meent in haar synthesesamenvatting een onzorgvuldigheid te kunnen vaststellen omdat haar werd gevraagd bij de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) een bewijs te leveren van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon, maar haar nooit werd meegedeeld welke documenten zij exact diende over te maken. Vervolgens verwijst zij naar een mailbericht van het loket migratie van de stad Antwerpen van 9 juni 2022 waarin werd gesteld dat het dossier volledig was en bijkomende bewijzen “niet verplicht” waren. Verzoekster stelt dat pas in de weigeringsbeslissing werd meegedeeld aan de hand van welke documenten de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen worden aangetoond.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 28 februari 2022 verzocht werd om “binnen de drie maanden”, ten laatste op 28/05/2022 de volgende documenten over te leggen: “Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden; - Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg; - Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte”. Verzoekster legde een geregistreerde huurovereenkomst en verklaringen van lidmaatschap van ‘Helan’ ziekenfonds neer. Als “bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen” van de referentiepersoon legde zij 3 pagina’s van een 5 pagina’s tellend aanslagbiljet van de personenbelasting van 2021 neer betreffende het inkomstenjaar 2020 met vermelding van het rijksregisternummer van de referentiepersoon. Deze documenten werden op 9 juni 2022 door een medewerker van het Loket Migratie van de stad Antwerpen aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter beoordeling overgemaakt.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet en wordt betreffende het neergelegde gedeeltelijke aanslagbiljet van de personenbelasting het volgende gesteld:

“Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd er een aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2020 (aanslagjaar 2021) p3/5, 4/5 en 5/5 voorgelegd. Met dit document wenst de referentiepersoon vermoedelijk aan te tonen dat hij bestaansmiddelen heeft die voortvloeien uit een zelfstandige activiteit. Het aanslagbiljet gaat te ver in de tijd terug om ervan te kunnen getuigen dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent.

Voor zover de referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt, dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. Met betrekking tot het verleden en dus om stabiliteit van de bestaansmiddelen te kunnen vaststellen is het voorgelegde aanslagbiljet van de personenbelasting van de referentiepersoon wel relevant (zoals voorgelegd). Echter, om de huidige bestaansmiddelen aan te tonen dient daar het meest recente fiscale attest betreffende de sociale bijdragen van het afgelopen jaar en de meest recente factuur van de huidige sociale bijdragen aan te worden toegevoegd. Dit zou, bij benadering, een indicatie kunnen geven van de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Een andere mogelijkheid is om te bewijzen hoeveel geld werd overgeschreven en met welke regelmaat van de bedrijfsrekening op de persoonlijke rekening van de referentiepersoon gedurende de laatste zes maanden voorafgaandelijk aan de aanvraag, alsook aan te tonen hoeveel bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen verschuldigd zijn voor diezelfde periode.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van art. 40ter kan daarom niet gebeuren.”

3.7. De Raad merkt vooreerst op dat de erkenning van het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet het gevolg is van een aanvraagprocedure, waarbij van de vreemdeling wordt verlangd dat hij middels stukken staat dat hij aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet. Geen enkele bepaling of beginsel schrijft voor dat het bestuur aan verzoekster zou moeten meedelen dat er nog bijkomende documenten bezorgd moeten worden. Bij een aanvraagprocedure ontstaat een wederkerige rechtsverhouding waarbij de rechtsonderhorige in zijn relatie tot het bestuur blijk dient te geven van *“behoorlijk burgerschap”* en voldoende zorgvuldigheid, alertheid en coöperatie aan de dag moet leggen (cf. RvS, 28 april 2008 nr. 182.450; RvS 10 maart 2003, nr. 116.807; M. VAN DAMME, *“Goede trouw van burger en bestuur”*, R.W., 1989-1990, p. 1107- 1119; J. DE STAERCKE *“Algemene beginselen van behoorlijk burgerschap: Naar een wederkerig bestuursrecht?”* Jura Falconis, 2001-2002, p. 505-535). Het kwam dus in de eerste plaats aan verzoekster toe om een deugdelijk *“Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg”* aan te leveren. Door in het voorjaar van 2022 als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel een (onvolledig) aanslagbiljet van 2021 neer te leggen dat betrekking heeft op inkomsten uit 2020 zonder bijkomende informatie, geeft verzoekster geen overtuigende blijk van diligentie bij het aanleveren van de vereiste stavingsstukken. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, behoort het niet tot haar taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en toont verzoekster niet aan dat er sprake is van een onzorgvuldigheid doordat geen bijkomende informatie werd opgevraagd. Verzoekster kan haar eigen onzorgvuldigheid op dit punt niet afwentelen op het bestuur.

3.8. Verzoekster tracht inderdaad de verwerende partij een onzorgvuldige en onredelijke handelwijze aan te wijzen door zich thans te baseren op een mailbericht van het Loket Migratie van de stad Antwerpen van 9 juni 2022 (Verzoekschrift, bijlage 6). Dit mailbericht kan niet in het administratief dossier worden teruggevonden. In dit mailbericht wordt aangegeven dat verzoeksters verblijfsaanvraag *“volledig”* zou zijn. Nochtans werd wel uitdrukkelijk aangestipt dat zij *“nog extra bewijzen ‘voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van partner’ (kan) opsturen tot 28.08/2022”*. Daarbij wordt blijkbaar evenwel het volgende vermeld: *“Dit is niet verplicht”*. Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij tussen 9 juni 2022 en 28 augustus 2022 *proprio motu “nog extra bewijzen”* zou hebben aangeleverd. In zoverre de mededeling van de medewerker van het Loket Migratie ten onrechte zou laten uitschijnen dat het dossier volledig was, kan verzoekster enkel belangenschade aannemelijk maken indien zij bijkomende gegevens betreffende de actuele, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon had kunnen aanreiken, die zij door toedoen van dit mailbericht niet heeft neergelegd. Verzoekster toont dit evenwel geenszins aan.

3.9. De Raad stipt voorts aan dat het mailbericht niet het voorwerp is van onderhavige vordering en de medewerker van het loket migratie van het stadsbestuur van Antwerpen geen partij is in het geschil. De inhoudelijke beoordeling van de aangeleverde stavingsstukken inzake de bestaansmiddelenvereiste komt toe aan de gemachtigde van de staatssecretaris en niet aan het gemeentebestuur. De bevoegdheden van het gemeentebestuur zijn omschreven in artikel 52, §§1 tot 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de machtiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), terwijl de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit.

3.10. Wat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet betreft, geldt er vrije bewijsvoering. Aangezien de wet geen bijzondere bewijswaardering voorschrijft, beoordeelt de bevoegde overheid, *in casu* de gemachtigde van de staatssecretaris, de bewijswaarde van de aangeleverde documenten op discretionaire wijze (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS 16 januari 2018, nr. 240.429). Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan door te oordelen dat verzoekster met het (onvolledige) aanslagbiljet van 2021 *“vermoedelijk” “bestaansmiddelen (...) die voorkomen uit een zelfstandige activiteit”* probeerde aan te tonen, maar dat *“(h)et aanslagbiljet (...) te ver in de tijd terug(gaat) om ervan te kunnen getuigen dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent”*. De gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt dat *“(v)oor zover de referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit (...) op objectieve wijze (dient) te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die*

activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. Met betrekking tot het verleden en dus om stabiliteit van de bestaansmiddelen te kunnen vaststellen is het voorgelegde aanslagbiljet van de personenbelasting van de referentiepersoon wel relevant (zoals voorgelegd). Echter, om de huidige bestaansmiddelen aan te tonen dient daar het meest recente fiscale attest betreffende de sociale bijdragen van het afgelopen jaar en de meest recente factuur van de huidige sociale bijdragen aan te worden toegevoegd. Dit zou, bij benadering, een indicatie kunnen geven van de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Een andere mogelijkheid is om te bewijzen hoeveel geld werd overgeschreven en met welke regelmaat van de bedrijfsrekening op de persoonlijke rekening van de referentiepersoon gedurende de laatste zes maanden voorafgaandelijk aan de aanvraag, alsook aan te tonen hoeveel bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen verschuldigd zijn voor diezelfde periode.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van art. 40ter kan daarom niet gebeuren."

Indien verzoekster thans over nieuwe gegevens beschikt inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag (bijlage 19ter) in te dienen.

3.11. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel van de synthesesamenvatting is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN